

Poder guanyar

Queden tres dies. La campanya s'acaba. Diumenge d'eleccions. Dia de mesurar forces. De constatar els compromisos. De veure l'efecte de la indiferència. De comptar-nos. D'interpretar resultats i atribuir intencions. D'avaluar algunes idees i programes que, aquesta vegada, presenten un caràcter molt general; més ideològic que polític, més de pronunciament que de proposta. És lògic. Qui no és conscient de la seva precària i relativa importància en l'escenari europeu? Aquests dies, malgrat el sobreforç per connectar amb sectors socials escèptics, la política no ha millorat la seva reputació. Però diumenge serà una jornada molt rellevant i transcendent. Especialment, des d'una perspectiva catalana. Eleccions europees; circumscripció espanyola; oportunitat catalana.

La campanya, fora dels cercles més militants, ha trobat la gent una mica fatigada. Aquesta Europa i aquesta política europea no ens acaben de fer el pes. I per transformar-les caldran moltes aliances i energies. A mesura que els centres de decisió s'allunyen, costa més de percebre la capacitat d'influir des de baix, des de la humil perifèria del sistema de representació. A l'espectacle de la política, filtrat pels mitjans, li manca autenticitat. Deu ser per això que persones que no van mai a cap acte polític s'enganxen a sèries televisives que presenten la política com a simple joc de poder, de truculència i ambició, en escenaris ficticis. Entreteniment per fugir dels neguits i les in-

terpel·lacions de la política real. Recurs més per a espectadors i consumidors que per a ciutadans. Opi per a contempladors -voyeurs- de les apostes i inclinacions electorals dels altres.

Mentre la campanya avançava, els mitjans de comunicació s'han distret amb episodis i relliscades que encara han entorbidat més l'ambient. L'assassinat de Lleó, amb els replecs i serrells del cas, i el debat sobre els comentaris suscitats a les xarxes socials. El contrast entre la inclusió del procés català en el debat dels candidats a presidir la Comissió Europea i, el mateix dia, l'exclusió en el debat a dos entre el cap de llista del PP i la del PSOE. L'exabrupte masculista posterior de l'inefable Arias Cañete, al·ludint a una mena de superioritat intel·lectual que només ell s'ha detectat. O, per acabar els exemples, els comentaris

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

precipitats i indocumentats als mitjans i a les xarxes d'alguns censors de les campanyes dels altres (com el duet Joaquim Coll - Esperanza Aguirre), a propòsit de la presència de Pasqual Maragall a l'acte central de la coalició ERC-NEC. Per completar el quadre, molts dels millors arguments i discursos sobre el

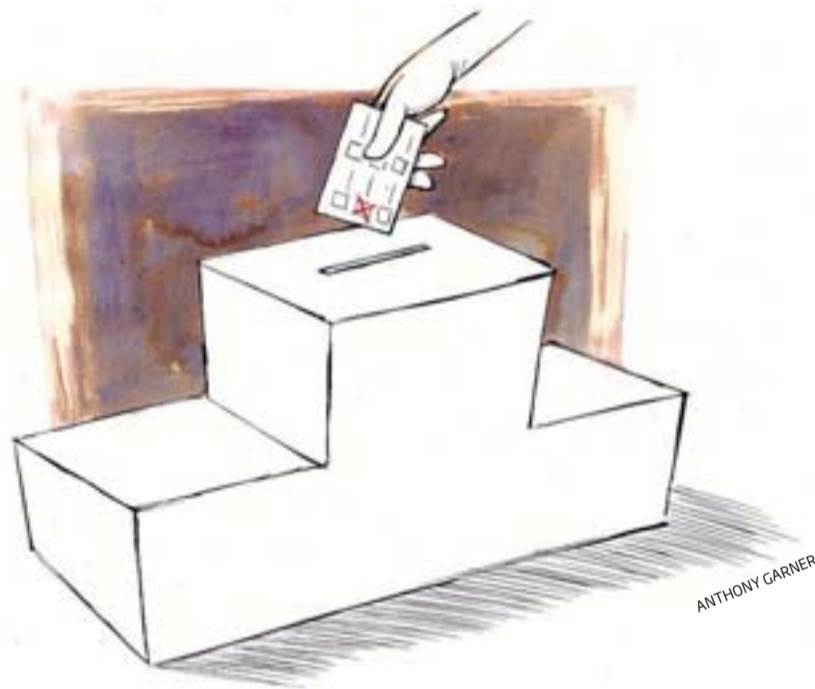
futur d'Europa i sobre l'oportunitat que suposa aquesta convocatòria per a les aspiracions catalanes, han quedat minimitzats pels imperatius d'algunes línies editorials de mitjans influents -sempre en campanya- i per les exigències d'uns blocs electorals absurds, que violenten la professionalitat dels periodistes dels mitjans públics i perjudiquen el dret a una informació plural i de qualitat.

Sabem que la participació electoral només és la forma més elemental i pautaada de la participació política

democràtica. Encara que tots i cadascun dels vots valen el mateix, independentment de la condició de qui els diposita, es tracta d'una forma molt limitada de participació en la vida política. Ordinàriament, ens trobem els accessos barrats: processos poc plurals de conformació de l'opinió pública, mecanismes restringits d'influència en la presa de decisions, filtres que dificulten la canalització de propostes, cercles exclusius i inaccessibles que determinen l'agenda pública i protagonitzen els grans debats... Desigualtat pertot. Però votar és una via d'expressió col·lectiva molt valuosa.

La jornada de diumenge invoca i convoca el sentit de la realitat de cadascú. El dels que pensem que ens hi juguem molt, i el dels que la consideren intranscendent. El sentit de la realitat ens permet atorgar a cada moment la importància justa; determinar l'esforç que cal destinar-hi; trobar els procediments més conuenients i efectius; identificar els espais que ens són més favorables.

El moviment català d'emancipació ha apostat per la democràcia i el dret a decidir. L'estat espanyol hi ha respost amb l'amenaça i la imposició, negant la possibilitat del referèndum. En aquestes condicions, cada ocasió que es presenti d'accedir a les urnes és l'oportunitat d'obtenir una gran victòria en el nostre territori favorit: la democràcia. Diumenge tenim una convocatòria que hem de guanyar per poder enviar un missatge contundent. Una bona participació amb clara majoria sobiranista enfortirà la perspectiva d'un 9-N decisiu. Aprofitem-ho!

Persones que no van mai a cap acte polític s'enganxen a sèries televisives que presenten la política com un simple joc d'ambició

Una bona participació amb clara majoria sobiranista enfortirà la perspectiva d'un 9-N decisiu